

-

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ЗАПОРІЗЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
БІОЛОГІЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ
КАФЕДРА БІОЛОГІЇ ЛІСУ, МИСЛИВСТВОЗНАВСТВА ТА ІХТІОЛОГІЇ

**Лабораторні роботи з дисципліни Рациональне
викорстання мисливських ресурсів.**

МЕТОДИЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЛАБОРАТОРНИХ РОБІТ

підготовки бакалавра

спеціальності 205 «Лісове господарство»
освітньо-професійна програма Мисливське
господарство та рослинні ресурси

2020 рік

Програма лабораторних робіт навчальної дисципліни

Розділ 1. Оцінка стану навколишнього середовища

Тема 1. Пристосування організмів до середовища існування

Фактори навколишнього середовища. Фактори які забезпечують існування організмів в просторі і часі. Зміна зовнішнього середовища. Умови для життя організму. Адаптація організмів до змінених умов середовища. Рівні адаптації – морфологічний, фізіологічний і біохімічний. Захисні функції організму. Шляхи адаптації.

Тема 2. Вплив умов існування на розвиток рослин

Вплив умов середовища через фактори. Абіотичні і біотичні екологічні фактори. Фітогенні, зоогенні та антропогенні фактори. Стабільні, змінні та сигнальні фактори. Мінімальне і максимальне значення фактора.

Тема 3. Опис видового складу місцевих фітоценозів

Рослинне угруповання (або фітоценоз). Характеристика рослинного угруповання. Визначення видового складу біоценозів. Взаємодія рослин у фітоценозах. Показники домінування рослин у біоценозах. Едифікатори і асекатори. Розподіл видів рослин, тварин і мікроорганізмів в біоценозах. Закони Лібіха і Шелфорда. Ярусний розподіл рослин в біоценозах.

Тема 4. Вивчення впливу газоподібних викидів підприємств на рослинні організми

Наслідки урбанізації і техногенного впливу на природу. Екологічна структура міста і глибина трансформації його природного середовища. Утилізація газоподібних і рідких шкідливих речовин. Основні урбогенні негативні фактори. Рослини які виживають і пристосовуються до урбогенного середовища існування. Ступінь пошкодження рослин газоподібними викидами.

Розділ 2. Трансформаційні зміни в міських біоценозах під впливом різноманітних забруднень .

Тема 5. Дослідження стану деревних зелених насаджень в різних екологічних умовах міста

Зміни в абіотичних і біотичних компонентах біосфери міста під впливом забруднення. Особливо яскраво наслідки цього впливу можна спостерігати на рослинах поблизу промислових підприємств та уздовж транспортних магістралей міста. Якщо уважно вивчати ушкодження листків, то можна визначити не тільки, які речовини знаходяться у повітрі, але й встановити їх кількість.

Тема 6. Оцінювання стану навколишнього середовища за наявністю та різноманітністю лишайників (ліхеноіндикація)

Лишайники — достатньо поширені організми, для яких характерна широка екологічна валентність щодо факторів середовища й висока чутливість до впливу забруднювачів на нього. Вивчення лишайникової флори в населених пунктах і поблизу великих промислових об'єктів свідчить, що стан навколишнього середовища впливає на розвиток лишайників.

Тема 7. Визначення якості води за допомогою органолептичних показників

Гідросфера є природним акумулятором більшості забруднюючих речовин, що надходить з атмосфери або літосфери. Найважливішим наслідком забруднення води є зниження її якості. Це виявляється у зміні її фізичних і хімічних властивостей, зменшенні вмісту кисню, зміні кількості і видового складу мікроорганізмів, появі хвороботворних бактерій.

Тема 8. Забруднення води та деякі способи її очищення

Основними екологічними проблемами, пов'язаними з гідросферою планети, є умови забезпечення населення водою, її якістю та можливостями щодо покращання. З усіх джерел, що забруднюють воду, основне значення мають виробничі стічні води. Найшкідливіші забруднювальні речовини, що потрапляють у водні джерела із стічними водами це: нафтопродукти, важкі метали, синтетичні поверхнево-активні речовини (СПАР), феноли, ароматичні сполуки, пестициди, бензапірен, радіонукліди.

ВЕЛИКИЙ ЛАБОРАТОРНИЙ ПРАКТИКУМ З БІОЕКОЛОГІЇ

НАВЧАЛЬНО-МЕТОДИЧНИЙ ПОСІБНИК

У посібнику представлені лабораторні і практичні роботи з біоекології для студентів.

Тематика 12-х лабораторно-практичних робіт максимально наближена до найбільш актуальних біоекологічних проблем сучасності.

Викладено доступні методи дослідження об'єктів і компонентів навколишнього середовища.

Посібник є складовою навчально-методичного комплексу з біоекології навчального процесу.

Укладач : Туник А.Г. доцент кафедри.

Запоріжжя – 2020

ЗМІСТ

ПЕРЕДМОВА	3
Методичні поради щодо організації і проведення лабораторно-практичних робіт	4
Лабораторно-практичні роботи	8
1 Пристосування організмів до середовища існування	8
2 Вплив умов існування на розвиток рослин.....	..14
3. Опис видового складу місцевих фітоценозів	18
4. Вивчення впливу газоподібних викидів підприємств на рослинні організми	22
5. Дослідження стану деревних зелених насаджень в різних екологічних умовах міста.....	26
6. Оцінювання стану навколишнього середовища за наявністю та різноманітністю лишайників (ліхеноіндикація)	32
7. Визначення якості води за допомогою органолептичних	

показників.....	36
8. Забруднення води та деякі способи її очищення	40
9. Визначення кількості вихлопних газів автотранспорту поблизу навчального закладу протягом доби	44
10. Вивчення екологічного стану території навчального закладу	48
11. Визначення рівня радіаційного забруднення	52
12. Визначення вмісту нітритів та нітратів у харчових продуктах	56
Література	64

Методичні поради щодо організації і проведення лабораторно-практичних робіт

Теоретичні узагальнення та урахування точки зору практиків показали, що ефективність вирішення завдань екологічної освіти в умовах професійної та загальноосвітньої школи підвищується за умови використання різних видів самостійної пізнавальної діяльності, організованих на засадах поступового ускладнення і наскрізного характеру, серед яких лабораторно-практичні роботи посідають чинне місце .

Загальна кількість лабораторно-практичних робіт залежить від кількості часу, відведеного на вивчення предмету «Основи біоекології», адже у залежності від профілю і рівня акредитації

навчального закладу, на його вивчення може припадати різний обсяг годин, що й зумовило поділ робіт на обов'язкові та додаткові. Утім викладачі можуть обирати для виконання певні теми, керуючись власним досвідом, ступенем зацікавленості учнів/студентів, тією або іншою екологічною проблемою, матеріально-технічними можливостями навчального закладу. Окремі роботи вимагають тривалого терміну проведення, що унеможливорює їх виконання у межах навчального часу. У цьому разі окремі роботи можна виконати як домашню роботу. Структура їх проведення ідентична тим, що проводяться на заняттях: визначається тема, формулюється мета і завдання, планується зміст, визначаються форми і методи виконання, термін подання звіту.

У такий спосіб, відбувається значне збільшення частки самостійної діяльності, посилюється відповідальність, з'являється можливість у більшому ступені враховувати індивідуальні особливості, інтереси та рівні навчальних досягнень студентів.

Методичним вказівкам з кожної теми передують теоретичний матеріал, який поглиблюється вставками з додатковою інформацією різного напрямку – історичною, юридичною, економічною тощо; визначено мету, перелік обладнання, вказано послідовність виконання дій та операцій, оформлення отриманих результатів роботи, сформульовано питання для закріплення.

Алгоритм лабораторно-практичної роботи

Робота № ... ⇒ Тема ⇒ Теоретична частина (аналітична інформація з проблеми) ⇒

Мета ⇒ Об'єкт дослідження ⇒ Предмет дослідження ⇒ Обладнання, реактиви, матеріали ⇒ Хід роботи ⇒ Схема запису результатів ⇒ Висновки ⇒ Запитання.

Отже зміст кожної ЛПР умовно можна поділити на три складові:

- 1. Організаційно-підготовча.**
- 2. Змістовно-процесуальна.**
- 3. Узагальнюючо-заключна.**

Перша складова передбачає підготовку до проведення ЛПР, коли виконавці ознайомлюються із темою роботи, метою, якої необхідно досягти, отримують відповідні вказівки, конкретизуються завдання, за необхідністю відбувається поділ на підгрупи, отримуються методичні рекомендації щодо проведення роботи.

Один із показників ефективності проведення лабораторнопрактичних занять є аналіз, який доцільно здійснювати з метою корекції та удосконалення такого виду роботи. Проведення аналізу покладається безпосередньо на викладача, але в окремих випадках, можна запрошувати й учнів/студентів, які виявляють певну зацікавленість до вивчення біоекології. Упереджувальний аналіз передує проведенню лабораторно-практичної роботи, а узагальнюючий завершує її.

На кожний з них покладаються відповідні функції. Так, упереджувальний аналіз повинен зосереджувати увагу на таких параметрах: доцільність проведення роботи у змісті конкретної навчальної теми; раціональність визначених мети та завдань (зв'язок теорії з практикою); рівень готовності учнів до роботи (теоретичні знання, наявність навичок роботи в мікрогрупах та контактування у навчальній праці); ступінь володіння засобами самостійної діяльності.

Лабораторно-практична робота № 1

Тема: Пристосування організмів до середовища

Живий організм постійно знаходиться у нерозривній єдності з середовищем. Фактори навколишнього середовища забезпечують існування організму в просторі і часі.

Проте зовнішнє середовище, а отже, і потрібні для життя організму умови, нестабільні. Отже зміна зовнішнього середовища, спонукає до змін й живі організми у відповідності до змінених умов середовища. Організм адаптується до нових умов життя, тобто набуває здатність асимілювати нові, вже змінені, умови, тобто

приспосовується до середовища. У такий спосіб зовнішнє середовище здійснює постійний контроль життєдіяльності й розвитку організмів не лише підтримуючи їх існування, а й через власні зміни, обумовлюючи виникнення змін і в самих організмах, що й визначає розвиток і еволюцію живого світу.

Засвоєння і використання факторів здійснюється організмом через адаптації.

Адаптації (лат. – пристосування) – це пристосування, за допомогою яких організм здійснює взаємодію з середовищем для підтримання гомеостазу і забезпечує безперервність існування у часі через нащадків. Завдяки цій здатності організми набули механізми захисту проти шкідливих впливів зовнішнього середовища.

На рівні організму при різкій зміні навколишнього середовища адаптації дозволяють вижити у результаті перебудови фізіологічних функцій поведінки.

Вони спрямовані на підтримання гомеостазу. Шляхи адаптації до несприятливих умов середовища:

Рівні адаптацій -Морфологічний- Фізіологічний – Біохімічний – Поведінковий.

1. Активний – перебудова функцій організму (наприклад, виникнення теплокровності (гомойотермності));
2. Пасивний – підпорядкування функцій організму змінам зовнішнього середовища (наприклад, холоднокровні, або пойкилотермні, тварини);

3. Уникнення – уникнення несприятливих умов (таксиси у рослин, міграція у тварин, вироблення циклів розвитку у тварин і рослин).

Надійність організму виявляється в ефективності його захисних пристосувань, в його стійкості до дії несприятливих факторів зовнішнього середовища: дефіциту води та кисню, високої і низької температури, засолення і загазованості довкілля, іонізуючого опромінювання, інфекції та інше. Несприятливі фактори довкілля називаються стресорами, а реакцію організму на будь-які відхилення від норми – стресом. Стрес є першим спонукальним чинником адаптації організмів до змінюваних умов середовища.

Адаптації завжди розвиваються під впливом трьох провідних чинників – мінливості, спадковості і природного добору. Здатність до адаптацій є одним із головних властивостей живого, оскільки забезпечує можливість організмів виживати і розмножуватися.

Адаптації можуть існувати на рівні клітини, угруповань та екологічних систем. Вони виникають і змінюються з перебігом еволюції видів.

Перебіг формування тривалої адаптації має такі етапи: 1.
Збільшення фізіологічної функції клітин, які відповідають за

адаптацію, викликає зростання швидкості транскрипції РНК на структурних генах ДНК в ядрах цих клітин;

2. збільшення кількості і-РНК призводить до збільшення кількості, програмованих цією РНК, рибосом і полісом, де інтенсивно протікає процес синтезу клітинних білків;

3. маса структур зростає й відбувається збільшення функціональних можливостей клітини, що і є основою довготривалої адаптації.

Відомо, що найбільш значущі адаптації до факторів зовнішнього середовища є спадково зумовленими й сформувалися протягом історико еволюційного шляху виду. Організми адаптовані до постійно діючих факторів.

Чи знаєте Ви, що в основі адаптацій на рівні клітин, органів і організмів лежать явища подразливості з характерними для нього адекватними реакціями. Без адаптивних реакцій життя ні в якому разі неможливе без періодичних факторів, але серед них необхідно виокремлювати первинні і вторинні.

Первинними є ті фактори, які існували на Землі ще до виникнення життя, зокрема: температура, вологість, освітленість, приливи і відливи тощо.

Отже пристосованість до названих факторів є найбільш древньою, а відтак і найбільш досконалою.

Вторинні періодичні фактори: вологість, яка залежить від температури;

рослинна їжа, яка залежить від циклічності розвитку рослин тощо, є наслідками дії первинних, вони виникли пізніше, а отже адаптації до них не завжди чітко прослідковуються.

Джерелами адаптацій, як правило, є генетичні зміни в організмі – мутації, які можуть виникнути як під впливом природних чинників в процесі історико- еволюційного розвитку організму, так і в результаті штучного впливу на організми. На рівні організму при різкій зміні навколишнього середовища адаптації дозволяють вижити у результаті перебудови фізіологічних функцій поведінки. Вони спрямовані на підтримання гомеостазу. При поновленні сприятливих умов відбувається відновлення нормального рівня життєдіяльності. Явище анабіозу зустрічається у багатьох організмів.

Таким чином, адаптація – це ступінь, міра відповідності між організмом і середовищем. **Не існує ідеально адаптованих організмів та ідеальних адаптацій. Оцінка адаптацій може бути тільки відносною.** пристосованість особин визначається положенням організму не тільки в популяції, але й різноманітними зв'язками, які забезпечують існування данного виду, саме тому вивчаючи адаптації необхідно пам'ятати про взаємодію, взаємозв'язки і взаємозалежність видів у навколишньому середовищі.

У природі надзвичайно важливим є такий фактор. Взаємодія популяцій різних видів (біотичні фактори) призводить до появи пристосувальних реакцій в особин кожної взаємодіючої популяції. Так, у хижака виробляються пристосувальні ознаки до нападу, захоплення, знищення здобичі, у жертви – навпаки – до оборони, спасіння, захисту від хижаків.

Адаптивні можливості різних організмів розраховані на різне значення фактора. Так, більшість прісноводних риб гине, потрапивши в морську воду, а морські риби гинуть при зниженні

солоності води. Залежно від кількості й сили дії один і той самий фактор може мати протилежне значення для організму.

Наприклад, підвищення, або зниження температури за межі пристосувальної здатності організму призводить до його загибелі.

У високоорганізованих живих істот старість є наслідком погіршення адаптаційних реакцій, а також адаптаційної спроможності нервової системи. Вивчення фізіологічних особливостей рослин, пристосованих до дії абіотичних факторів середовища, має велике значення для розуміння, як напрямів еволюційного процесу, так і механізмів адаптації, які можуть проявлятися на структурному та фізіологічному рівнях організації.

Особливістю водного середовища існування:

1. відносна консервативність (амплітуда сезонних або добових коливань температури у водному середовищі незначна);
2. незначний вміст кисню;
3. висока густина, щільність і в'язкість води;
4. із глибиною тиск збільшується, а освітленість зменшується.

Мешканці водного середовища мають сукупність пристосувальних адаптацій до водних умов середовища
 Пристосування гідробіонтів до високої щільності води:

- відсутність або недорозвиненість механічної тканини;
- активне вегетативне розмноження;
- розвиток гідрохорії;
- обтічна форма тіла;

- пристосування для підвищення плавучості: скупчення жиру в тканинах, плавальні міхури у риб, повітряності порожнини у сифонофор;

- способи пересування: вигинання тіла, за допомогою джгутиків, вій, реактивний спосіб пересування (головоногих молюсків);

- у придонних тварин зникає або слабо розвинений скелет, збільшуються розміри тіла, звичайна редукція зору, розвиток дотикових органів.

Пристосування до недостатнього освітлення у воді:

- розвиток хроматофорів великих розмірів; - гетерофілія (латаття, глечики, стрілолист); - зміна забарвлення тварин.

Пристосування гідробіонтів до солоності води:

- осморегуляція; - міграція.

Пристосування до рухливості води:

- прикріплення до нерухомих предметів (органи фіксації);
- форми тіла (плоска у донний форм та кругла у глибоководних).

Мета: Розширити уявлення щодо пристосувальних можливостей організмів до середовища існування; виявити механізми утворення пристосувань; розвинути вміння щодо виявлення пристосувальних ознак організмів.

Гідробіонти

Бактерії, водорості Клопи , Риби, китоподібні Губки Поліпи, Черви.

Обладнання: колекції комах, опудала птахів і ссавців, гербарні екземпляри рослин, фотографії та малюнки рослин і тварин.

Об'єкт дослідження: рослини і тварини.

Хід першої лабораторної роботи .

1. Уважно ознайомтесь із усіма об'єктами дослідження.
2. Визначте вид рослини або тварини, середовище існування і спосіб життя.
3. Назвіть особливості організму, які забезпечують пристосовуваність до відповідного середовища існування.
4. Визначте, які переваги набули рослини або тварини з появою названих пристосувань. Отримані результати занести у таблицю. Приклад таблиці: -Пристосовуваність організмів до середовища існування -Назва об'єкту ,Середовище й умови існування адаптації

Риси пристосування. Біологічне значення пристосування. Приклад таблиці:

Екологічні групи живих організмів по відношенню до середовища існування .Середовища існування. Екологічні групи та приклади живих організмів. Адаптації до відповідного середовища існування-Н аземно-повітряне ,Водне, Ґрунтове. Організм як середовище З'ясуйте анатомо-морфологічні показники адаптацій рослин, віднесіть їх до різних факторів навколишнього середовища. Анатомо-морфологічні показники адаптацій різних груп рослин. Екологічні групи Анатомо- морфологічні показники.

Види адаптацій. **Геліофіти, Галофіти Гігрофіти Мезофіти Ксерофіти Наземно-повітряний спосіб життя організмів** характеризується величезною різноманітністю умов існування, екологічних ніш, а відтак вимагає сукупності адаптацій до такого способу життя. Доповніть перелік особливостей наземноповітряного середовища . Знайдіть відповідність між особливостями середовища й пристосуванням до цієї особливості та заповніть колонку. Приклад таблиці: Пристосування організмів до наземно-повітряного середовища життя. Особливості наземноповітряного середовища: Пристосування тварин до умов середовища 1, 2 , 3, 4,

1 Велика амплітуда зміни екологічних чинників механізми терморегуляції; 2 Неоднорідність середовища періодичність і ритміка життєвих циклів; 3 Дія сил земного тяжіння; цілеспрямована рухливість тварин у пошуках їжі та ін. 4 Низька щільність повітря. складна будова тіла і його покривів;

Висновки. Зробіть висновок про значення пристосування організмів до середовища. Поясніть, яким чином виникли певні пристосувальні ознаки. Запитання

1. Яку роль відіграють адаптації у природі?
2. Назвіть найбільш поширені адаптації?
3. Що є джерелом адаптацій?
4. Як Ви вважаєте, чи виникають пристосувальні зміни у сучасних організмів?
5. У чому полягає правило Бергмана?

6. Яке середовище існування вимагає найбільшої кількості.

5. У чому полягає правило Бергмана?

6. Яке середовище існування вимагає найбільшої кількості пристосувань?

Лабораторно-практична робота № 2

Тема: Вплив умов існування на розвиток рослин.

Середовище кожного організму складається з компонентів органічної і неорганічної природи, кожен з яких має своє значення. Вплив середовища існування сприймається організмами через фактори середовища, які називаються екологічними факторами. Екологічні фактори – це певні умови та елементи середовища, що здійснюють специфічний вплив на організми. За походженням і характером дії усі екологічні фактори поділяють на дві великі групи – абіотичні («а» – заперечна частка і «bios» – життя) і біотичні. Проте такий поділ є досить умовним, адже кожен з факторів існує і виявляється лише як результат спільної дії середовища. Абіотичні фактори – сукупність факторів неорганічного середовища, які впливають на життя і поширення тварин і рослин. До них належать:

1. Кліматичні – світло, тепло, волога, повітря (його склад і рух);
2. Едафічні, або ґрунтові (гр. edaphos – ґрунт) – механічний і хімічний склад, вологість, аерація, забарвлення;
3. Орографічні (гр. oros – гора, grapho - пишу) – рельєф, експозиція;
4. Гідрологічні – прозорість, температура води.

Біотичні (біогенні) фактори – сукупність впливів прямої або опосередкованої дії одних організмів на життєдіяльність інших. До біотичних факторів належать:

1. Фітогенні – прямий вплив рослин на інші живі організми та середовище (механічні контакти, симбіоз, паразитизм, епіфітизм тощо) і побічний (фітогенні зміни середовища).
2. Зоогенні – прямий вплив тварин (поїдання, запилення, поширення, а також побічний (механічна дія на середовище, на хімічний склад ґрунту).
3. Антропічні, антропогенні (гр. *anthropos* – людина) вплив людини на довкілля. Роль цього фактору набула значного посилення за останні десятиліття.

Орієнтаційні фактори сприймаються органами чуттів для визначення положення у просторі і часі. Вплив екологічних факторів на живі організми будь-то позитивний чи негативний передусім залежить від сили його прояву. Отже як недостатня, так і надлишкова дія фактора негативно впливає на життєдіяльність особин.

Мінімальне значення даного фактору, за якого існування організму ще можливе, називають екологічним мінімумом. Його максимальне значення – екологічним максимумом. Максимальне і мінімальне значення фактора є критичними точками, за межами яких існування організму неможливе. Фактор, рівень якого наближається до межі витривалості організму, а його інтенсивність дії суттєво відхиляється від оптимального показника, називають лімітуючим. Роль лімітуючих факторів розкрито у законах мінімуму Лібіха (1840 р.) і толерантності Шелфорда (1913 р.).

Зазвичай лімітуючими факторами є температура, світло, біогенні речовини, течії та тиск середовища, пожежі тощо.

Здатність виду пристосовуватись до існування в межах зони витривалості називають екологічною толерантністю або валентністю організму стосовно конкретного фактора середовища. Кількісно вона виражається діапазоном середовища, в межах якого вид нормально існує. Екологічна валентність різних видів відрізняється (північний олень витримує коливання температури повітря від -55 до $25-30^{\circ}\text{C}$, а тропічні корали гинуть вже при зміні температури на $5-6^{\circ}\text{C}$).

Значення фактора, що є найбільш сприятливим для усіх життєвих процесів, називають екологічним оптимумом. Встановлено, що кожний вид має екологічний оптимум розвитку, що впливає на розміри особин виду і фітоценотичний оптимум, який характеризується найвищою роллю виду у фітоценозі і виражається в його чисельності і ступені проективного покриття. Екологічний і фітоценотичний оптимуми можуть не співпадати. Так, для сосни підходять сухі, бідні легкі ґрунти. Ялина на них не може конкурувати з сосною. В геоботаніці все частіше використовують поняття «екотон», під яким розуміють сукупність екологічних умов на межі біогеоценозу. Типовий екотон – узлісся на межі з луками чи полем. У природних умовах екологічні фактори завжди діють комплексно. Особливого значення цей факт набуває за умови оцінювання рівня хімічного забруднення, коли «сумарний» ефект дуже змінює умовні значення ГДК, які зазвичай наводяться у довідниках. Наразі це питання є мало дослідженим, проте через надзвичайну актуальність активно вивчається. Найвагомий вклад в класифікацію місцеположення вніс Л.Г.Ременський. За ним, екологічна шкала будується на підставі

зміни умов життя при сумісному існуванні у фітоценозі. Едафічна сітка П.С. Погребняка. Вчений вивчав ліси України та Білорусії, побудував сітку за двома координатами: зміна ґрунтового багатства (трофності), зміна ґрунтової вологості. **За вологістю він виділяє 6 ступенів: ксерофільні (дуже сухі), мезоксерофільні (сухі), мезофільні (свіжі), мезогігрофільні (вологі), гігрофільні (сирі), ультра-гігрофільні (болота).**

За родючістю він виділяє такі ступені: бори, суббори, складні суббори, діброви. Бори – це ліси на дуже бідних ґрунтах, суббори – ліси на відносно бідних ґрунтах, складні суббори – на відносно багатих ґрунтах, діброви - ліси на родючих ґрунтах. Едафічна сітка має практичне значення при вирощуванні лісів та лісосмуг у лісостепових районах. За шкалами для кожної рослини можна скласти екологічну формулу. Використання екологічних шкал дозволяє проводити екологічний аналіз умов місцезнаходження, складати еколого-фітоценотичні ряди рослинних угруповань. Едафо- фітоценотичні ряди В. Сукачова. Крім субординаційних класифікацій рослинності, існують координаційні класифікації, в яких порівнюються категорії приблизно одного й того ж рангу за відношенням до чинників середовища. До координаційних класифікацій відноситься схема едафо-фітоценотичних рядів типів лісу, розроблена В. Сукачовим. Лісові асоціації у лісівництві отримали назву типів лісу. Кожний тип лісу характеризує певні умови середовища у вузьких межах, а декілька близьких типів лісу характеризують середовище у ширших межах. Еколого-генетично близькі типи лісу утворюють едафо-фітоценотичний ряд, який показує, як асоціації (типи лісу) і групи асоціацій послідовно розташовуються залежно від зміни якого-небудь екологічного чинника, У природі асоціації і групи асоціацій,

що утворюють едафо-фітоценотичний ряд, можуть зустрічатись на різних ділянках території.

Мета: прищепити навички щодо визначення сукупної дії екологічних факторів на розвиток рослинних організмів.

Обладнання: натуральні або гербарні екземпляри кульбаби

лікарської, подорожника великого або інших рослин із різних місць існування (затінених, відкритих, освітлених ділянок, із лісопаркової та забруднених зон) .

Об'єкт дослідження: рослини із різних місць існування

Хід роботи: 1. Розгляньте підготовлені зразки рослин. Окремо проаналізуйте стан рослин із кожної зони. Схематично намалюйте загальну будову надземної і підземної частин рослин. 2. Опишіть рослини за такими ознаками: ? загальний вигляд рослин; ? ступінь розвитку кореневої системи, ? розмір пагону, ? розміри листової пластини і ступінь її розсіченості, ? кількість листків у прикореневій розетці, ? розмір квітконоса. 3. Отримані результати спостережень, вимірювань, зіставлень внесіть у таблицю 2.1. **Таблиця 2.1**

Порівняльна характеристика рослин з різних місць існування
 Рослини з різних місць існування. Показники стану органів рослин
 Загаль- ний вигляд рослини. Розміри окремих частин рослини .
 Ксть Лист ків (на погоні, прикореневій розетці). Ступінь розвитку
 корене- вої системи. Інші ознаки. Лімітуючий фактор листової
 пластинки.Пагона. Квітконоса. Назва рослини.. Зона існування
 .Кульбаба лікарська. Кислиця звичайна.

***Примітка:** Рослини, та зони існування, можна обирати на свій розсуд, проте загальна кількість досліджуваних рослин повинна становити не менше 5 видів, а зон існування щонайменше дві

4. За результатами проведених досліджень встановіть який абіотичний фактор найбільш часто стає лімітуючим.
5. Знайдіть рослини, які для свого розвитку потребують різного освітлення й порівняйте їх між собою. Результати занесіть у таблицю 2.2..

Світлолюбні й тіньовитривалі рослини Назва рослин. Ознаки порівняння. Розмір рослини Ступінь розвитку Кореневої системи, Розмір листків. Колір листків .Забарвленняквіток.

Висновок

6. Виходячи з того, що кожний вид має свій екологічний оптимум розвитку, що впливає на розміри особин виду, встановіть оптимуми екологічних факторів для досліджуваних Вами рослин, або довільно оберіть групу рослин, які Вас цікавлять, та визначте оптимальну для них сукупність екологічних факторів. **Результати роботи занесіть у таблицю 2.3.**

Визначення зони оптимуму для рослин. Назва рослин. Екологічні фактори. - Температура Освітлення Вологість Інші фактори (оберіть самостійно)

Висновки. За результатами проведених досліджень підготуйте звіт про стан рослин, з різних місць існування.

Лабораторно-практична робота № 3

Тема: Опис видового складу місцевих фітоценозів

Рослинне угруповання (або фітоценоз) – це сукупність рослин певної ділянки, які перебувають у складних взаємовідносинах як між собою, так і з навколишнім середовищем. Рослинні

угруповання є результатом тривалого історичного розвитку, в них добирається певний комплекс видів, який сформувався внаслідок природного добору за певних кліматичних умов середовища, при постійній взаємодії рослин та інших живих істот. Прикладом рослинних угруповань можуть бути степи, болота, ліси тощо. Угруповання характеризується специфічним складом флори (сукупності видів рослин, що склалася історично, які ростуть на певній території), кількістю особин кожного виду, розподілом видів у просторі (ярусністю). Окрім того специфічними є умови існування ґрунт, рельєф місцевості та взаємозв'язки організмів. Різні рослинні угруповання зазвичай суттєво відрізняються одне від одного: сосновий ліс з вересовим покривом, сосновий ліс з білим наземним лишайниковим покривом, ялиновий ліс з чорницею, степ з ковилою і степ з різнотрав'ям. Склад флори угруповання визначається екологічними потребами рослин.

Проте це не означає, що до них входять види однакової екологічної групи. Так зазвичай, у лісах поєднуються різні рослинні форми: дерева, кущі, злакові й широколисті трави, мохи, лишайники та ін. Оскільки життєві потреби всіх видів рослин відрізняються (кожний вид займає свою екологічну нішу), вони перебувають у певних співвідношеннях, які забезпечують їхню пристосованість до різноманітних умов середовища.

Для будь-якого фітоценозу його видовий склад та структура є особливими. Кожен біоценоз має чітко визначений видовий склад. Загальне співвідношення та кількість видів рослин і тварин у певному біоценозі є відносно сталим, проте у біоценозах різних типів суттєво відрізняється.

Найбільш багаті за видовим складом біоценози вологих тропіків, а найбідніші – біоценози аридних і холодних регіонів. Загальна кількість видів, що складає 26 мільйонів.

Чи пам'ятаєте Ви, що людина прямо і опосередковано впливає на розвиток фітоценозів. Прямий вплив – вирубування лісів, осушування боліт, тобто створення на місці природних фітоценозів штучних угруповань – агроценозів. Останні створено на величезній площі земної кулі – понад 1,4 млрд. га. Опосередкований вплив – внесення в ґрунт добрив, регулювання водного режиму тощо

Домінування – поняття відносне, оскільки вид, який є домінантом в одному біоценозі може не бути ним в іншому. **Едифікатори** – види, які визначають структуру біоценозу і специфічні умови існування в ньому (ступінь затінення, умови росту, характер процесів кругообігу). Найчастіше едифікаторами виступають рослини верхніх ярусів.

Едифікатори завжди з числа домінантів, але не завжди домінанти є едифікатором.

Асектатори – види супутники, які завжди присутні в біоценозі, проте ніколи не бувають домінантними.

1) деревний ярус, 2) ярус чагарників і підліску, 3) трав'яний покрив, 4) мохів і лишайників. Менше ярусність прослідковується у степових і лучних угрупованнях. У фітоценозах існують також позаярусні рослини, зокрема ліани та епіфіти. Підземна структура фітоценозу формується в залежності від вимогливості вищих рослин до родючості ґрунту.

Ярусний розподіл рослин не тільки підвищує загальну продуктивність біоценозів, а й пом'якшує взаємовідносини між рослинами, тваринами, оскільки ярусність розмежовує життєвий простір окремих рослин, тварин і мікроорганізмів, сприяє послабленню боротьби за існування між ними і одночасно сприяє ефективному використанню ресурсів зовнішнього середовища. Отже, ярусність це – пристосування до раціонального використання зовнішнього середовища.

Так, біоценози тундри і пустелі охоплюють значно меншу кількість видів, ніж біоценози вологих тропічних лісів. Велику флористичну насиченість мають вологі тропічні ліси. У лісах Шрі-Ланки налічується 1500 видів деревних рослин, а в лісах басейну р. Амазонки – до 2500 видів.

Мета 3 лабораторної роботи: закріпити теоретичні знання щодо різних екологічних груп рослин, їх відмінностей, визначених умовами існування; удосконалити прийоми дослідницької роботи у природі.

Обладнання: визначники рослин, геометричне приладдя, зошити.

Об'єкт дослідження: листопадний ліс

Хід роботи 1. З метою обрання дослідних ділянок здійсніть екскурсію по листопадному лісу, парку, лісопарковій зоні або іншому фітоценозі. 2. Визначте декілька дослідних ділянок, де будуть здійснюватися дослідження. Ділянки мають відрізнятися комплексом природних факторів (рівнем вологості, складом ґрунту, крутизною схилу, орієнтацією схилу за сторонами світу тощо).

Таблиця 4. Опис складу фітоценозів .Ділянка (комплекс природних факторів) **Опис фітоценозу.** Загальна кількість видів у фітоценозі.Ярусність фітоценозу.Домінуючі види рослинності. Види характерні тільки для цієї ділянки. Особливості зовнішньої будови рослин. Загальна к-сть ярусів. К-сть вдів у ярусі, № 1, № 2

3. На кожній ділянці з'ясуйте такі особливості: ? загальну сукупність видового складу рослин; ? домінуючі види деревних рослин у кожній місцевості; ? кількість ярусів та склад кожного ярусу, ? кількість однакових або споріднених видів, які ростуть у різних екологічних умовах (описати особливості їх зовнішньої будови).

Заповніть таблицю 4.1 для кожної ділянки окремо. 4. Для фітоценозу кожної ділянки, яка вивчалася, здійсніть опис видового складу за характеристиками, поданими у таблиці 4.2.

Таблиця 4.2 Характеристика видового складу фітоценозів
Фітоценоз Характеристика видів фітоценозу. Домінантні види. Субдомінанти 5- 14,9%, Другорядні види – 0,1-4,9%, Третьюрядні - < 0,1%. Ділянка № 1, Ділянка № 2 5. Обґрунтуйте, як умови існування впливають на загальний стан фітоценозів? Висновки занесіть у таблицю 4.3.

Вплив умов існування на фітоценози. Умови існування Стан фітоценозу. Видовий склад фітоценозу ділянки. Ярусність Загальний вигляд. Температура. Освітленість .Вологість. Рівень забрудненості атмосферного повітря. **Висновки. На підставі** отриманих результатів дослідження зробіть висновки щодо впливу умов існування на загальний стан фітоценозу.

Запитання 1. Яким чином умови місце існування впливають на

фітоценози? 2. Чому у тварини зазвичай не пристосовані до певного ярусу? 3. Яким чином ярусний розподіл впливає на взаємовідносини у фітоценозі? 4. Чи завжди домінанти є едифікаторами? Відповідь обґрунтуйте. 5. Що означає термін «видова насиченість фітоценозу»?

Лабораторно-практична робота № 4

Тема: Вивчення впливу газоподібних викидів підприємств на рослинні організми.

Одним із наслідків урбанізації і техногенного впливу на природу є забруднення навколишнього середовища продуктами виробничої діяльності людини. Промислові підприємства, теплоелектроцентралі, транспорт, житлово-побутові комплекси є потужними джерелами відходів, що надходять у природне середовище. Зазначені обставини формують, головним чином, екологічну структуру міста і глибину трансформації його природного середовища. Наприклад, для Києва характерним є підвищений вміст деяких хімічних елементів у всіх компонентах природи – атмосфері, ґрунтових водах, ґрунті, рослинних і тваринних організмах.

Суміш різних забруднювачів атмосфери, у тому числі газів, пилу, сприяють утворенню як макроскопічних, так і мікроскопічних змін на усіх частинах рослин.

Зокрема: 1. Зміна забарвлення листків. Наприклад, під впливом **SO₂** в листках смородини руйнується хлорофіл і проявляється червоне забарвлення антоціанів.

Чи знаєте Ви що, хвойні породи дерев є найбільш чутливими до забруднення атмосфери, а відтак у містах вони гинуть першими. Це визначається тим, що їхня хвоя поновлюється через кожні 6-8 років й за цей термін вона потерпає від забруднення атмосфери набагато істотніше ніж дерева, які щорічно скидають листя.

Тільки факти. У Мор'єнні (Франція), де розташовані металургійні заводи, що виробляють алюміній, сильне забруднення продуктами фтору призвело до часткового знищення хвойних лісів. Найбільш чутливими виявилися смереки і ялини (їх загинуло до 80%), а найбільш стійкими – піхти і модрини.

2. Некрози. У деяких рослин спостерігається відмирання певних ділянок листків. У тютюну під впливом озону з'являються сріблясті плями, а у картоплі – плями сірого кольору з металевим блиском. 3. Опадання листя. Найчастіше спостерігається у лип та каштанів кінських під впливом хлоридів.

Мета 4 лабораторної роботи: Вивчити прояви впливу газоподібних викидів підприємств на рослинні організми, які розміщені на різній відстані від цих об'єктів.

Обладнання: визначники рослин, цілі рослини або їх частини з різних ділянок, біля промислових підприємств.

Об'єкт дослідження: рослинні організми певної місцевості.

Хід роботи: 1. Визначте об'єкти для спостереження на чотирьох ділянках.

Ділянка №1 Безпосередньо поблизу підприємства*;

Ділянка №2 За 1 км від підприємства;

Ділянка №3 За 5 км від підприємства;

Ділянка №4 Контрольна ділянка (за межею міста).

* Примітка Ділянку №1 можна обрати біля будь якого підприємства

- Використовуючи теоретичні дані оцініть зовнішній вигляд рослин, рослин-індикаторів й визначте, які саме забруднювачі присутні в атмосфері кожної ділянки.
 - Опишіть видовий склад кожної дослідної ділянки.
 - Встановіть наявність відхилень у рості та розвитку рослин.
- .Одержані дані з кожної ділянки занесіть у таблицю 4.1.

Стан рослин на дослідних територіях. Досліджувані території .
Характеристика стану рослин – Видовий склад рослин. Зміни у забарвленні –Некрози. Передчасне опадання листя. Інші зміни (вка- зати які) .Висновок про стан насаджень на ділянці- Ділянка № 1. Територія навколо підприємства. Ділянка № 2. Територія за 1 км від підприємства Ділянка № 3. Територія за 5 км від підприємства Ділянка № 4. Контрольна (за межею міста) 2.
Використовуючи дані таблиці 4.,2, зробіть висновок щодо забруднювачів атмосфери на дослідних ділянках.

Таблиця 4.2.- Типові ознаки пошкоджень у рослин

I. Сульфід діоксид (SO₂). Сосна звичайна. Побуріння кінчиків хвоїнок . Ялина європейська- Хвоя буріє і опадає. Ясен американський- Значне міжжилкове знебарвлення листків. Папороть- Червонуватий некроз на кінцях листків. II. Флуорид

гідрогену (HF). Модрина європейська. - Колір ошкоджених ділянок хвої змінюється з зеленого на червоно-бурий, а при значних ушкодженнях – хвоя опадає. Гладіолус. - Некротична тканина з'являється на вершині листка, а потім поширюється по всій ширині листка. Абрикос. - На кінцях листків вузька бурочервона смуга відділяє живу частину листка від мертвої

III. Озон (O₃). Сосна Веймутова - Кінці голок набувають жовтокоричневого кольору, спостерігається крапчаста хвої. Тютюн. Поява білих та блідо-сірих крапок та плям на листках. Картопля. Сірі, металевого відтінку плями на верхньому боці листків Ясен американський. - Червоно-пурпурові крапки на старих листках IV. Амоніак (NH₃). Граб звичайний. При низьких концентраціях на нижній частині листків з'являється глянцевість та сріблястість, а при значних концентраціях – листки стають тьмяно-зеленими, а потім бурими і навіть чорними.

3. Результати внесіть у таблицю 4.3.

Якісний стан забруднювачів атмосфери на досліджуваних ериторіях

Досліджувана ділянка. Наявність забруднювачів у повітрі.
Висновок щодо забруднення атмосфери.

Сульфур (діоксин (SO₂)), Флуорид гідрогену (HF). Озон (O₃).
Амоніак (NH₃). Є Немає. Є Немає Є Немає Є Немає Ділянка
№ 1, навколо підприємства.

Ділянка № 2 за 1 км від підприємства. Ділянка № 3 за 5 км від підприємства. Ділянка № 4. Контрольна (за межею міста)

Висновки. Зробіть висновок щодо впливу токсичних викидів підприємства на певні види рослин. Запитання.

1. Чому відбувається пригнічення життєдіяльності рослинних організмів під впливом газоподібних викидів промислових підприємств?

Лабораторна робота № 5

Тема: Дослідження стану деревних зелених насаджень в різних екологічних умовах міста (вплив антропогенних чинників на екосистеми)

Надмірний антропогенний тиск призводить до значних трансформаційних змін як в абіотичних компонентах біосфери, так і в біотичних угрупованнях. Особливо яскраво наслідки цього впливу можна спостерігати на рослинах поблизу промислових підприємств та уздовж транспортних магістралей міста. Якщо

з'являються цяточки на верхній частині листків, це може бути наслідком підвищеної кількості озону у повітрі (500 мкг/мі протягом 4 годин).

Плямистість листової поверхні може бути наслідком дії хлору у кількості 1400-1500 мкг/мі протягом від 30 хвилин до 3 годин. Фонове забруднення і розповсюдження поллютантів на значні території викликає пошкодження рослин, навіть тих, які знаходяться на значних відстанях від джерела забруднення.

Пригадайте, фенологія – це система знань про закономірності сезонного розвитку природи.

Чи знаєте Ви, що нездатність рослин до активних переміщень у просторі робить їх зручними об'єктами для вивчення рівня забрудненості території на основі аналізу змін у них окремих біоіндикаційних показників або життєвого циклу загалом.

Отже, для здійснення своєчасних заходів по захисту природного

середовища дуже важливо розробити систему раннього виявлення та експрес-діагностики змін в рослинних угрупованнях міста.

Міжжилковий некроз виникає в процесі надходження у листок через пори дрібних краплин сульфатної кислоти або оксидів сульфуру, які у цитоплазмі перетворюються у сульфатну кислоту, яка є сильно гігроскопічною речовиною й досить швидко забирає вологу у вуглеводів, які утворюються у процесі фотосинтезу. Утворення вільного карбону спалює частину листка, вільна рідина випаровується, вугілля вимивається опадами, наслідком чого є формування сухої чорнувато-коричневої тканини. Коли хлорози й некрози йдуть променями від жилки листка з

поступовим більшенням площі (це добре видно у каштана, клена), можна зробити припущення, що такі зміни викликані надходженням токсичних речовин через кореневу систему.

Мета 5 лабораторної роботи: оволодіти знаннями, вміннями і навичками, щодо визначення стану рослин, які зростають в різних екологічних умовах міста.

Обладнання: ножиці садові, паперові пакети великого розміру, морилка для збору комах. Об'єкт дослідження: рослинність різних ділянок.

Хід роботи: При виконанні роботи необхідно враховувати такі показники і параметри: напрям вулиці відносно сторін світу і рози вітрів; сторони вулиці (сонячна, тіньова); ширина вулиці; наявність високих будинків з обох боків вулиці;

наявність протягу між будинками (два останніх показники є особливо важливими, адже за умови щільної забудови та потужному автотранспортному навантаженні потоки газів і пилу, стикаючись зі стінами будинків, знову повертаються до зелених насаджень й викликають підвищене їх ушкодження).

I. Визначення вмісту плюмбуму 1. Основним джерелом забруднення довкілля плюмбумом є автомобільний транспорт: разом з вихлопними газами автомобіля плюмбум, що міститься в етильованому бензині, потрапляє в атмосферу. Залежно від інтенсивності руху небезпечна зона уздовж автомагістралей може мати протяжність від 10 до 500 м. У межах цієї зони спостерігається підвищений вміст плюмбуму в листках рослинних організмів. Для підтвердження цього зберіть близько 100 г рослинної проби (листки різних видів рослин) безпосередньо біля дороги, на відстані 2, 10, 50 м від дороги та у віддалених від неї

зонах (контроль). Проби подрібніть, одайте певну кількість суміші етилового спирту й води (50 мл) і кип'ятіть, щоб сполуки плюмбуму перейшли у розчин. 2. До досліджуваних екстрактів додайте декілька крапель розчину натрій сульфїду. Якщо в пробі є плюмбум, то утвориться чорний осад плюмбум сульфїду. Інтенсивність забарвлення осаду є показником кількості плюмбуму в листках рослин. Отримані результати внести у таблицю 5.1.

Таблиця 5.1. Вмісту плюмбуму в листках деревних рослин, які зростають вздовж автомагістралі,

Види деревних рослин. Інтенсивність забарвлення осаду плюмбум сульфїду. Досліджувані ділянки, Безпосередньо - біля дороги. На відстані 2 км від дороги, ... 10 км від дороги, За 10 км. На відстані 50км від дороги. На контрольній ділянці II оцінювання зелених насаджень за станом листкового апарату необхідно дослідити стан не менше як 10-15 екземплярів одного виду дерев). Для цього проаналізуйте такі показники:

1. Фенологічний стан (фенофаза). Як правило, цей стан відрізняється рослин забрудненої зони та в парках (контроль).
2. Візуальне оцінювання хлорозної тканини (пожовтіння тканини листка, внаслідок руйнування хлорофілу). До уваги також беріть розташування пошкоджених листків на дереві (відносно дороги, поверхні землі – нижня частина крони, середня чи верхня).
3. Відсоток крапкових або крайових змін пігментації листків. Визначається наявністю червоних, жовтих, синіх крапок і плям, які можуть бути викликані краплинами сульфатної/нітратної кислот, солями важких металів.
4. Наявність некрозів (відмерлої тканини), їх відсоток відносно загальної поверхні листка. Некрози бувають декількох типів. Типи некрозів: а) цятковий; б) плямистий; в)

міжжилковий; г) крайовий; д) променеий (від жилок листа); е) верхівковий; ж) паралельний (Рис.5).

5. Визначення ступеня ураженості фіто- і ентомошкідниками. Садовим ножом зріжте листки з різним ступенем ушкодження; зберіть ентомошкідників у морилку. Порівняйте з тими, що представлені на Рис.2. 2.. Результати дослідження занести у таблицю 5.2.

Характеристика деревних рослин на різних ділянках. Показники стану деревинних порід. Назва ділянки Безпосередньо біля дороги На відстані 2 м від дороги . На відстані 10 м від дороги. На відстані 50 м від дороги. На контрольній ділянці. Фенологічний стан. Візуальне оцінювання хлорозної тканини. Зміни крайової пігментації листків. Наявність некрозів (вказати тип некрозу). Ступень ураженості фітоентомошкідниками.

III. Загальна характеристика стану насаджень на різних ділянках.

5.3. З урахуванням попередніх досліджень та використовуючи Шкалу життєвого стану дерев 5.3, зробіть загальні висновки щодо стану насаджень на різних ділянках. Результати власних узагальнень внесіть у таблицю 5.4.

Шкала життєвого стану дерев за характеристикою крони. Категорія життєвого стану дерев. Характеристика пошкоджень. Здорове дерево

Не має зовнішніх ознак пошкодження крони і стовбура. Мертві та відмерлі гілки одиничні і зосереджені у нижній частині крони. Листки і хвоя, які припинили свій ріст, мають зелений або темно-зелений колір.

Пошкодження листків і хвої незначне (менше 10%) і не впливає на загальний стан дерева. Ослаблене (пошкоджене) дерево. Наявна

хоча б одна із перерахованих нижче ознак: а) густота крони 30% (25 – 40%) в результаті передчасного опадання або недорозвитку листків (хвої) або розрідженості скелетної частини крони; б) наявність 30% (25 – 40%) мертвих та пошкоджених листків або гілок, які засихають у верхній половині крони; в) пошкодження (об'їдання, скручування, хлорози, некрози тощо) і виключення із асиміляційної діяльності 30% всієї площі листків (хвої) завдяки комахами, патогенними організмами, пожежами, атмосферним забрудненнями або невідомими причинами. У цю категорію входять також дерева з одночасною наявністю ознак „а”, „б”, „в” та інших, які проявляються в різній мірі, але призводять до сумарного ослаблення життєвого стану дерева на 30%. Дуже ослаблене, (сильно пошкоджене) дерево. У верхній половині крони наявна хоча б одна із перерахованих нижче ознак: а) густота крони становить менше 60% в результаті передчасного опадання листків (хвої) або розрідженості скелетної частини крони; му дерево втрачає гілки та кору.

Таблиця 5.4. Життєвий стан деревних рослин на різних ділянках.

Категорія життєвого стану деревних рослин Категорія ділянки.
 Безпосередньо біля дороги, %. На відстані 2 м від дороги, %. На відстані 10 м від дороги, % На відстані 50 м від дороги, %. На контрольній ділянці. Здорові дерева. Ослаблені (пошкоджені) дерева

Дуже ослаблені (сильно пошкоджені) дерева.

Дерева що відмирають. Сухостій. Загальний висновок щодо стану деревних рослин на ділянці.

Висновки. Зробіть висновки щодо стану деревних рослин на вулицях міста та у лісопаркових зонах.

Запитання

1. Яким чином впливають забруднюючі речовини на стан деревних насаджень?
2. Які із забруднювачів є найбільш шкідливими для місцевих деревних рослин?
3. Чому утворюються некрози й хлорози на поверхні листків?

Лабораторно-практична робота № 6

Тема: Оцінювання стану навколишнього середовища за наявністю та різноманітністю лишайників.

Лишайники – достатньо поширені організми, для яких характерна широка екологічна валентність щодо факторів середовища й висока чутливість до впливу забруднювачів на нього. Вивчення лишайникової флори в населених пунктах і поблизу великих промислових об'єктів свідчить, що стан навколишнього середовища впливає на розвиток лишайників. За їхнім видовим складом і ступенем поширеності можна робити висновки щодо забруднення навколишнього середовища.

Дослідження показують, що у промислових районах та територіях навколо них, спостерігається пряма залежність між забрудненням природного середовища й скороченням кількості певних видів лишайників. Отже, лишайники є чудовими біологічними тесторами – організмами, наявність і стан яких залежить від змін у середовищі.

Чим більше лишайники наближуються до джерела забруднення тим більше їх слань товстішає, стає компактнішою, майже повністю втрачає плодове тіло та рясно покривається соредіями. Подальше забруднення атмосфери призводить до забарвлення лопаті лишайників у білуватий або фіолетовий кольори, їх таломі зморщуються і з часом гинуть. Найбільш чутливою є реакція лишайників на наявність діоксиду сірки, концентрація якої $0,5 \text{ мг/м}^3$ є згубною для всіх видів лишайників. На територіях, з середньою концентрацією SO_2 понад $0,3 \text{ мг/м}^3$, лишайники практично відсутні. З поступовим віддаленням від джерела забруднення, коли концентрація діоксиду сірки зменшується від $0,3$ до $0,05 \text{ мг/м}^3$, спочатку з'являються накипні лишайники, потім листуваті (фісція, леканора, ксанторія).

Зменшення концентрації до $0,05 \text{ мг/м}^3$ сприяє появі куцистих лишайників (уснея, алекторія, анаптихія) і деяких листуватих (лобарія, пармелія).

На частоту поширення лишайників впливає кислотність субстрату. На корі, що має нейтральну реакцію, лишайники почувають себе краще, ніж на кислому субстраті. Цим пояснюється залежність видового складу лишайників від породи дерев.

На міській території виділяють три рівні «зони лишайників» (табл. 6.1). Таблиця 6.1. Поширеність лишайників у різних районах міста. Зони лишайників Район міста. Концентрація діоксиду сірки. «Лишайникова пустеля» (лишайники практично відсутні). Центр міста і промислові райони, повітря сильно забруднене Вище $0,3 \text{ мг/м}^3$. «Зона пригнічення» (флора бідна – фісції, леканори, ксанторії). Район міста із середнім рівнем забрудненості $0,05 \text{ мг/м}^3$ – $0,3 \text{ мг/м}^3$ «Зона нормальної життєдіяльності» максимальна видова різноманітність; зустрічаються і куцисті лишайники: уснеї,

анаптіхії, алекторії). Окраїни міста, приміські території, паркові зони Менше 0,05 мг/м³

Водорості в слані лишайника дуже змінюють свій зовнішній вигляд. Особливо це стосується нитчастих водоростей, які в лишайнику розпадаються до окремих клітин і змінюються до невпізнання. У лишайнику водорості стають стійкішими до високих температур, можуть витримувати тривале висушування. Слань лишайників різноманітна за формою, розмірами, будовою, забарвленням. Колір слані зумовлений наявністю пігментів в оболонках гіфів і плодових тілах лишайників. Розрізняють п'ять груп пігментів: зелені, сині, фіолетові, червоні й коричневі. Рис. 1 Форми слані лишайників: а) кіркова (накипна); б) листувата; в.г.д) кущиста; е) розтин слані: 1 – верхня кора, 2 – шар водоростей, 3 - сердцевина, 4 – нижня кора; ж –середій.

У кіркових, або накипних, лишайників слань має вигляд забарвленої кірочки або нальоту, що дуже щільно приростає до субстрату. Товщина кірочок різна – від ледве помітного накипу або порошкоподібного нальоту до 0,5 см, діаметр – від кількох міліметрів до 20-30 см. Накипні лишайники ростуть на поверхні ґрунтів, гірських порід, на корі дерев і кущів, оголеній деревині, що гние. До цієї групи лишайників входить найбільше видів (близько 80 %), що трапляються в різних умовах.

Листуваті лишайники мають форму пластинок різного забарвлення, горизонтально розміщених на субстраті (пармелія, стінна золотянка). Пластинки, як правило, округлі, 10— 20 см у діаметрі. Характерною особливістю листуватих лишайників є неоднакові забарвлення й будова верхньої і нижньої поверхонь слані. У більшості з них на нижній частині слані утворюються

органи кріплення до субстрату – ризоїди, що складаються із зібраних у пучки гіфів. Вони ростуть на поверхні ґрунту, серед мохів. Листуваті лишайники порівняно з накипними є більш високоорганізованими формами. У кущистих лишайників слань має стеблоподібну форму, прикріплюється до субстрату невеликими ділянками нижньої астини, а верхня частина розгалужена і піднята над поверхнею або звисає з дерев подібно до кошлатих грив – «бородаті лишайники». За рівнем організації кущисті лишайники є найвищим етапом розвитку слані. Їхня слань буває різних розмірів: від кількох міліметрів до 30-50 см. Бородаті лишайники можуть досягати 7-8 м (уснея). До кущистих

лишайників належать цетрарія, алекторія, нейропогон, евернія та ін. Розмножуються лишайники в основному вегетативно – частинами слані, які не є спеціалізованими «органами» вегетативного розмноження.

З лишайників добувають спирт (цетрарія ісландська, деякі види кладоній), лакмус (леканора їстівна, рочела), фарби (охролехія, деякі види рочел), їх використовують як сировину для парфумерної промисловості (евернія сливова), в медицині для виготовлення ліків (цетрарія, леканора, лобарія).

Мета роботи 6: навчитися визначати ступінь забрудненості території за результатами ліхеноіндикації. Обладнання: лупа, рамка розміром 10x10 см з клітинами 1x1 см..

Об'єкт дослідження: лишайники

Хід роботи

1. Обстежте територію ділянок на наявність різних видів лишайників: 1) біля дороги, 2) через 100 м, 3) через 300 м, 4) через 500 м від дороги, 5) 50 у лісопарковій (або іншій чистій) зоні. Обстежувану територію розбийте на квадрати розміром 10 х 10 м. У кожному квадраті підрахуйте загальну кількість дерев і дерев, вкритих лишайниками.

Далі у кожному квадраті виберіть 10 старих, здорових дерев й підрахуйте кількість видів лишайників (не обов'язково знати точну назву виду, потрібно розрізняти їх за кольором і формою талому). Так, до накипних належать графіс світло-сірого кольору, ксанторія – жовто-помаранчового; до листуватих: гіпогімнія – попелястосірого кольору; до кущистих – кладонія – маленький сріблястосірий кущик, уснея – як звисаюча борода сірувато-зеленого кольору. Для оцінювання ступеня покриття стовбура дерева лишайниками на висоті 150 см на найбільш зарослу частину кори накладають рамку й підраховують відсоток площі рамки, зайнятий лишайниками.

На кожній ділянці враховуються такі параметри: а) загальна кількість видів лишайників; б) ступінь покриття шарами лишайників окремих дерев кожним видом лишайників; в) кількість кожного виду. В процесі оцінювання зазначених параметрів доцільно використовувати п'ятибальну шкалу, наведену у таблиці 6.2.

Таблиця 6.2. Шкала оцінювання поширеності та ступеня покриття субстрату. Частота поширеності (%). Ступінь покриття. Бал оцінки.

Дуже рідко Менше 5% Дуже низький Менше 5% 1. Рідко 5 – 20 % Низький 5 – 20 % 2. Достатньо 20 – 40 % Середній 20 – 40

% 3. Часто 40 – 60 % Високий 40 – 60 % 4. Дуже часто 60 – 100 % Дуже високий 60 – 100 % 5. Свої результати занесіть у таблицю 6.3.

Таблиця 6.3 Ступінь покриття дерев лишайниками .Ознаки
Дерева-

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 Загальна кількість лишайників.
Кущистих. Листуватих. Накипних.

Ступінь покриття стовбура лишайниками (%). Частота поширеності, (бал) 2. Після проведення досліджень на декількох десятках дерев робиться розрахунок середніх балів поширеності й покриття для кожного типу лишайників – накипних (Н), листуватих (Л) і кущистих (К). Знаючи бали середньої поширеності й покриття Н, Л, К, можна розрахувати показник відносної чистоти атмосфери (ВЧА) за формулою: $VCA = N + 2L + 3K / 30$

Чим вище показник ВЧА (ближче до одиниці), тим чистіше повітря. Між ВЧА й середньою концентрацією діоксиду сірки в атмосфері спостерігається пряма залежність.

3. Визначте вплив забрудненості навколишнього середовища на ступінь поширення лишайників, використовуючи дані таблиці 6.4.

Висновки. У відповідності до отриманих результатів зробіть звіт про /стан обстежуваних ділянок. Запропонуйте заходи щодо покращання/ екологічного стану вашого міста, селища, району.

Тема: Визначення якості води за допомогою органолептичних показників (температура, прозорість, колір, осад, запах, присмак)

Гідросфера є природним аккумулятором більшості забруднюючих речовин, що надходять з атмосфери або літосфери. Передусім це пов'язано з тим, що вода є універсальним розчинником, колообігом води у природі та здатністю водою бути природними езервуарами для стічних вод. Найважливішим наслідком забруднення води є зниження її якості. Це виявляється у зміні її фізичних властивостей (прозорості, запаху, присмаку) та хімічного складу (реакції, кількості органічних та мінеральних домішок, вмісту отруйних речовин тощо), у зменшенні вмісту у воді кисню, зміні кількості і видового складу мікроорганізмів, появі хвороботворних бактерій. Отже, забруднення природних вод може призвести до їх непридатності для пиття, купання, а нколи і для технічних потреб.

Показники, що характеризують нешкідливість хімічного складу води.

Такі показники як загальна жорсткість, активна реакція (рН), лужність, вміст аніонів і катіонів: Ca^{2+} , Na^{+} , HCO_3^{-} , Cl^{-} , SO_4^{2-} , Mg^{2+} характеризують природний склад води. Вміст у воді іонів Al^{3+} , Be^{3+} , Mn^{4+} , Cu^{2+} , Pb^{2+} , Zn^{2+} , Ag^{+} , As^{5+} , V^{5+} , поліфосфатів – є показниками присутності хімічних речовин, які надходять у воду із джерел із стічними водами. Залізо міститься і у чистій природній воді, проте може надходити також у водойми і зі стічними водами. ***рН води.*** Питна вода повинна бути нейтральною (рН близько 7). Значення рН у водоймах господарського, питного, культурно-побутового призначення регламентується у межах 6,5-8,5. У переважній більшості природних вод водневий показник відповідає цьому значенню і залежить від концентрації вільного карбон диоксиду та гідрокарбонат- іона. Більш низькі значення рН можуть спостерігатися у кислих болотних водах за рахунок підвищеного вмісту гумінових кислот. Влітку під час інтенсивного фотосинтезу рН може підвищуватися до 9. На величину рН впливає вміст карбонатів, гідроксидів, солей, гумінових сполук тощо.

Тільки факти/ Ресурси прісної річкової води на Землі поновлюються приблизно 30 разів на рік, або кожні 12 діб.

Тільки факти 63% усієї використовуваної прісної води споживається безповоротно, а на створення водосховищ йде всього 4% прісних водних ресурсів.

Запах води можуть викликати леткі пахучі речовини, які надходять у воду внаслідок різноманітних процесів життєдіяльності водних організмів, а також при забрудненні стічними водами підприємств і сільського господарства. *Смак та присмак води*, що виявляється безпосередньо у воді (або для водойм господарсько-питного призначення після хлорування), не повинні перевищувати 2 бали. *Колір поверхневих вод* обумовлюється розчиненими у воді різними речовинами, а інтенсивність її забарвлення свідчить про наявність стічних промислових вод. *Прозорість* є одним із показників загальної забрудненості води і обумовлена кількістю завислих органічних і мінеральних речовин.

Цікаво про важливе Підраховано, що на усі види водокористування витрачається 2200 км³ води на рік. Для розбавлення стоків необхідно практично 20 % ресурсів прісної світової води. За розрахунками учених до 2000 р. норми водоспоживання повинні були скоротитися, однак реальність показала, що, як і раніше, людству необхідно приблизно 30-35 тис. км³ прісної води для розбавлення стоків. Це свідчить про те, що незабаром ресурси світового річкового стоку будуть практично вичерпані. Хоча кількість прісної води не стає меншою, але якість її погіршується. Скоро її неможливо буде вживати для пиття.

Багато районів не повністю забезпечені водою.

Мета роботи: Прищепити практичні навички щодо визначення якості води за допомогою органолептичних показників, аналізу і узагальнення одержаних результатів.

Обладнання: циліндр з плоским дном; шриф, з висотою літер 2 мм і товщиною ліній – 0,5 мм; лінійка; колба із притертим корком; конічна колба на 200 мл; годинникове скло; електрична плитка; термометр. Об'єкт дослідження: вода із водойми.

Хід роботи

1. Визначте приблизне значення рН води. Для цього у пробірку налейте 5 мл досліджуваної води, 0,1 мл універсального індикатору, перемішайте й за забарвленням розчину встановіть значення рН. Для визначення рН керуйтеся критеріями, поданими у таблиці 9.1..

Таблиця 9.1 Критерії визначення рН природної води. Колір розчину
Значення рН. Рожево-помаранчевий Близько 5 Світло-жовтий 6.
Світло-зелений 7. Зеленовато-блакитний 8 рН також можна визначити за допомогою універсального індикаторного папірця, порівнюючи його забарвлення зі шкалою.. Найбільш точно значення рН визначають на рН-метрі або за шкалою Алямовського.

2. Визначте температуру води. Вимірювання *температури* необхідно здійснювати відразу ж після забору води або безпосередньо у водоймі термометром з ціною поділки 0,1°C.

Термометр необхідно тримати у воді не менше 5 хвилин. 3.

Визначте прозорість досліджуваної води. *Прозорість* визначається висотою рідини в см, через який чітко видно шрифт. Прозорість не менше 30 см має бути у воді, яка подається для питного водопостачання. Для річкової води, окрім гірських річок, припускається прозорість 25 см.. Зменшення прозорості води свідчить про її забруднений стан. Досліджувану воду наливають у циліндр, під дно якого на відстані 4 см підкладають шрифт. Воду необхідно зливати до тих пір, поки через її шар не можна буде чітко прочитати шрифт. Висоту рідини заміряють лінійкою, заміри проводяться при гарному денному освітленні.

4. З'ясуйте запах води. *Запах* води оцінюється у балах. У колбу із притертим корком наливають на 2/3 об'єму досліджуваної води, сильно струшують, відкривають корок і вдихають її запах. Для посилення інтенсивності запахів воду підігривають. Конічну колбу

на 200 мл наповнюють на 1/2 її об'єму досліджуваною водою, накривають годинниковим склом і нагрівають до 60°C. Після цього колбу струшують, забирають _____ скло і швидко визначають запах. У кімнату, де відбувається дослід не повинні надходити сторонні запахи, а дослідник не повинен палити та приймати гостру страву перед дослідженням. Для визначення запаху води тримуйтесь термінології, яка подана у таблиці 9.2.

Таблиця 9.2. Термінологія описування запаху природної води

Символ Характер запаху Вид запаху А Б Г Д З П Р С Т Н

Ароматичний, Болотний Ю, Гнильний, ьДеревний Землистий

Пліснявий, Рибний Сірководневий Трав'янистий Невизначений

Ароматний або пряний Запах мулу, гнильний. фекальний стічної

води. Мокрої тріски, деревної кори Прілий, глинистий, Затхлий,

лікарський. Риби, риб'ячого жиру Тухлих яєць. Скошеної трави. Не

відповідає попереднім визначенням Інтенсивність запаху

визначають за 5-бальною шкалою за такими критеріями (табл. 9.3).

Таблиця 9.3. Шкала оцінювання інтенсивності запаху води Інтенсив

ість (у балах). Характери- тика запаху. Прояв запаху 0 Відсутність

запаху. Відсутність відчутного запаху. 1 Дуже слабкий Запах не

відчуває споживач, проте виявляється спеціалістом

2 Слабкий Запах, виявляється споживачем якщо звернуто на це

увагу. 3 Помітний Запах легко виявляється й викликає

незадоволення споживача. т4 Виразний Запах звертає на себе увагу,

може бути причиною непридатності води для пиття, примушує

утримуватися від пиття 5 Дуже сильний Запах настільки сильний,

що робить воду зовсім непридатною для пиття 5. Визначте смак та

присмак води. Визначають у сирій воді при кімнатній температурі і

температурі 60° С. У воді відкритих водойм і джерел, сумнівних у

санітарному відношенні, смак встановлюють після її кип'ятіння.

Під час дослідження в рот набирають 10-15 мл води, римають декілька хвилин не проковтуючи і визначають характер та інтенсивність присмаку. Розрізняють чотири види смаку: солоний, гіркий, солодкий і кислий. Інші смаки називають присмаками: хлорний, рибний, металевий тощо. Інтенсивність смаку та присмаку визначають за 5-ти бальною шкалою так само, як і запах.

6. Визначте наявність осаду. Осад характеризують за такими параметрами: немає, незначний, помітний, значний. Для значного осаду вказують товщину шару у мм. За якістю осад визначають як пластинчастий, мулкий, піщаний та ін. За інтенсивністю кольору – сірий, бурий, чорний та ін. Осад води водойм необхідно визначати через 1 год після збовтування проби. Період випадання осаду фіксують й описують процес освітлення води: непомітне, слабке, сильне, вода прозора. 7. Результати усіх здійснених досліджень внесіть у зведену таблицю 9.4 й зробіть висновок щодо якості досліджуваних зразків води.

Таблиця 9.4 Зведені результати проведених досліджень Зразки води
Параметри досліджуваних якостей води. Температура, ° С

Прозорість, висота стовпчика, см Запах, символ, бали, рН Смак, присмак, бали. Осад

Висновок щодо якості зразка

Висновки. Зробіть висновки щодо органолептичних показників досліджуваних зразків води. Порівняйте показники досліджуваних зразків.

Лабораторно-практична робота № 11

Тема: Забруднення води та деякі способи її очищення

Вода є однією із найбільш важливих складових довкілля. Основними екологічними проблемами, пов'язаними з гідросферою планети, є умови забезпечення населення водою, її якістю та можливостями щодо покращання. До недавня ці проблеми не стояли так гостро. Проте останнім часом через значне збільшення міського населення ситуація значно змінилася. Значне збільшення промислових, транспортних, сільськогосподарських та інших антропогенних викидів призвело до порушення якості води, появи в джерелах водопостачання хімічних, радіоактивних та біологічних агентів, невластивих природному середовищу. Все це робить ефективне водопостачання населення провідною проблемою сучасної гігієни..

З усіх джерел, що забруднюють воду, основне значення мають виробничі стічні води. Найшкідливіші забруднювальні речовини, що потрапляють у водні джерела із стічними водами це: нафта і нафтопродукти, важкі метали, синтетичні поверхнево-активні речовини (СПАР), феноли, ароматичні сполуки, пестициди, бензапірен, радіонукліди.

У побутових стоках комунального господарства містяться фекалії, миючі засоби, мікроорганізми – збудники таких інфекційних захворювань, як дизентерія, холера, інфекційний гепатит а також хімічні елементи: нітроген фосфор, сульфур, залізо, станум, цинк та ін. За підрахунками, від однієї людини до очисних споруд надходить у середньому 0,4 м³

господарськопобутових стічних вод. Об'єм цих стоків залежить від густоти населення і становить 10-15 м³/га за рік.

фотосинтезу, сприяють замулюванню.

Більшість водних об'єктів України забруднені в основному нафтопродуктами, фенолами, органічними речовинами, сполуками нітрогену та важких металів. Найбільш забруднені річки басейнів Західного Бугу, Приазов'я, Сіверського Дінця. Середньорічний вміст основних абруднюючих речовин у воді цих річок перевищує ГДК, а по деяких нгредієнтах це перевищення становить 10 ГДК.

У водойми України скидається близько 7,3 млн. т різних забруднюючих речовин. З них: 5 млн. т солей, 5 тис. т нафтопродуктів; 1,4 тис. т синтетичних поверхнево-активних речовин; 7,8 тис. т фосфору; 130 тис. т органічних забруднювачів; 150 т різних металів.

За даними гідробіологічних спостережень з 59 контрольованих водних об'єктів України немає жодного водостоку або водойми, які б відповідали фоновому стану чи характеризувалися б як «чисті води». На 35 водних об'єктах екосистеми знаходились в стані екологічної напруги.

Оцінка стану підземних вод України також свідчить про зростання впливу на них інтенсивної господарської діяльності людини. В ґрунтових водах Донбасу виявлено значні перевищення концентрації арсену та плюмбуму, а в Придністров'ї – високотоксичного талію – 500-1000 ГДК. Особливе анепокоєння викликає евтрофікація водних екосистем, що набула глобальних масштабів.

Чи знаєте Ви, що склад природної води залежить не тільки від її властивості як розчинника, але й від того, з якими речовинами вона стикається в процесі свого колообігу

Чи знаєте Ви, що у питній воді можна виявити сліди деяких лікарських препаратів, пестицидів, косметичних і навіть протиі запліднювальних засобів гормонального характеру

В останні роки в окремих регіонах України значно знизилась якість питної води за бактеріологічними, санітарно-хімічними показниками та невідповідність її державному стандарту «Вода питна». Це пов'язане, як вважають вчені, з погіршенням стану джерел водопостачання, незадовільним санітарно-хімічним станом водопровідно-каналізаційних мереж, частими аварійними ситуаціями, порушеннями режиму експлуатації, неефективною дезинфекцією мереж питної води.

Дані контролю якості води поверхневих вод України I та II категорії свідчать про забруднення їх неочищеними чи не доочищеними стічними водами. Це відбувається тому, що промислові та комунальні підприємства

Цифри і факти: Щорічно світова промисловість скидає в річки понад 160 куб. м шкідливих стоків, щорічно в ґрунти людством вноситься 500 млн. тонн мінеральних добрив і близько 4 млн. тонн пестицидів, більша частина яких осідає в ґрунтах та виноситься поверхневими водами в річки, озера, моря та океани, у значній кількості накопичується в штучних водосховищах, які живлять водою промислові центри.

Чи знаєте Ви, що у природних умовах чиста вода є рідиною без кольору, запаху і смаку. Тільки у шарі землі понад 2 м у глибину вона набуває блакитно-зеленого відтінку скидають господарчо-побутові стічні води, якість яких, внаслідок відсутності взагалі або неякісного очищення, не відповідає санітарно-гігієнічним вимогам.

Серед досліджених проб, з водою I категорії, за мікробіологічними показниками не відповідали нормі 32,4%, за гігієнічними та санітарними нормами - 25,2% , в т.ч. у 12,5% проб було виділено збудників інфекційних захворювань. Щодо водою II категорії, то ці показники становили відповідно 25,0, 24,5 та 11,8%.. Відмічається зараженість поверхневих водою України збудниками паразитарних захворювань: 0,2% проб з водою I категорії та 14,2% проб – з водою II категорії містили яйця гельмінтів, небезпечних для людей.

Мета лабораторної роботи: з'ясувати параметри, за якими характеризують забруднення води, опанувати деякі методи її очищення та встановити їх ефективність.

Обладнання: вода з водогону, бульйон з нешкідливими бактеріями, 30 г ґрунту, харчовий барвник, хімічні стакани на 500 мл, лійка, паперовий фільтр, мірний циліндр, хлорне вапно, прилад для дистилування води.

Об'єкт дослідження: вода з водогону різного ступеня забруднення.

Джерела забруднення 1 – побутове сміття **2** – зоотехнічні відходи **3** – атмосферна волога **4** – комунальні стічні води

Хід роботи. 1. У лабораторний стакан на 500 мл налейте 400 мл води з водогону та додайте до неї перераховані нижче забруднювачі. Вкажіть, до

якої категорії відноситься кожний з них: столову ложку ґрунту, декілька краплин харчового барвника,

– □ 1 мл бульйону, який містить нешкідливі бактерії.

2. Переконайтесь в ефективності найбільш широко використовуваних способів водоочищення. Наявність розчинених речовин слід перевірити методами хімічного аналізу. Використовуючи харчовий барвник, можна візуально визначити розчинні речовини.

Перевірити присутність бактерій можна за допомогою петлі з дроту, яку простерилізували у полум'ї. Перенесіть нею краплю води із стакана у чашку Петрі з стерильним агаровим середовищем. Поява колоній через декілька діб буде свідчити про наявність у воді бактерій.

3. Налийте 50 мл досліджуваного зразка води у мірний циліндр для відстоювання. Через деякий час дослідіть верхній шар на наявність забруднення вищеописаними способами. Обґрунтуйте, можливість використання відстоювання для видалення завислих, розчинних речовин та бактерій.

4. Відфільтруйте 20-30 мл досліджуваного зразка води у чистий лабораторний стакан за допомогою лійки та фільтрувального паперу.

Перевірте фільтрат на забруднення описаними вище способами.

Обґрунтуйте, чи видаляються за допомогою фільтрування завислі речовин, розчинні речовин та бактерії.

5. Налийте 30-40 мл забрудненої води в лабораторний стакан на 100 мл. Додайте декілька крапель розчину хлорного вапна, ретельно перемішайте і дайте відстоятися протягом 15 хв. Перевірте воду на наявність забруднення описаними вище способами. Обґрунтуйте, чи видаляються за допомогою

хлорування завислі речовини, розчинні речовини та бактерії; чим відрізняється очищення від дезинфекції.

6. Зберіть прилад для дистиляції, продистилюйте 50 мл досліджуваного зразка води. Обґрунтуйте, чи видаляються в результаті цього процесу зависі, розчинні речовини та бактерії; чому дистиляцію не використовують як єдиний спосіб надійного очищення води.

Серед європейських країн Україна є однією з найменш забезпечених прісною водою – 1 тис. куб. м на одного мешканця на рік. Проте за даними ЮНЕСКО, за рівнем раціонального водокористування Україна посідає 92-ге місце серед 122 країн. Сформулюйте заходи щодо покращання раціонального водокористування в країні, місті, сім'ї. **Висновки.** Зробіть висновки щодо хімічного стану води з водогону та її відповідності державному стандарту «Вода питна».

Лабораторно-практична робота № 12

Тема: Визначення кількості вихлопних газів автотранспорту поблизу навчального закладу протягом доби

Сучасне велике місто неможливо уявити без транспорту, який забезпечує функціонування та зв'язок окремих районів і житлових масивів. Проте транспорт, насамперед автомобільний, парк якого безупинно зростає, є одним із найбільших джерел забруднення повітря. Кількість автомобілів, зареєстрованих в масштабах усього світу, перевищила за мільярд ще в 2020 році.

Частка автотранспорту в забрудненні атмосфери продуктами згоряння показана в таблиці 12.1.

Таблиця 1 Обсяги викидів продуктів згоряння, млн. т/рік Продукти згоряння. Джерела продуктів згоряння Автомобілі Електростанції, промисловість

Оксид вуглецю 59,7 5,2 Вуглеводні й інші органічні речовини 10,9 6,4
Оксиди азоту 5,5 6,5. Сполуки, що містять сірку 1,0 22,4 Мікрочастки 1,0 9,8
Викиди автомобільного транспорту істотно залежать від режиму роботи двигуна і якості використовуваного палива. Приблизний склад вихлопних газів автомобілів поданий у таблиці 14.2.

Таблиця

Приблизний склад (% по обсягу) вихлопних газів автомобілів

Компоненти Вміст компонентів у вихлопах Карбюраторний двигун

Дизельний двигун N2 74-77, 76-78 .O₂ 0,3-8 2-18. H₂O 3,0 - 5,5 0,5 - 4.0 CO₂ 5,0-12,0 1,0-10,0. CO 5.0 - 10,0 0,01 - 0,5 .Оксиди сірки 0-0,8 2* 10⁻⁴ - 0,5
Вуглеводні 0,2 - 3,0 1 * 10⁻³ - 0,5. Альдегіди 0-0,2 (1 - 9) * 10⁻³. Сажа 0-0,4 г / м⁻³ 0,01 - 1,1 г / м⁻³. Бензапірен (10-20) * 10⁻⁶ г/м⁻³ до 1 * 10⁻⁵ г / м⁻³

Стан або ступінь забруднення атмосферного повітря оцінюється шляхом порівняння концентрації в ньому тих або інших забруднюючих речовин із гігієнічними нормативами. Гігієнічними нормативами допустимої концентрації в атмосфері шкідливих речовин є гранично допустимі концентрації (ГДК).

Максимально разова ГДК встановлюється для попередження рефлекторних реакцій людини (відчуття запаху, зміна активності головного мозку, світлової чутливості очей та ін.) при короткочасному впливі (до 20 хвилин), а середньодобова - для попередження їх загальнотоксичного, канцерогенного, мутагенного й ін. стану. ГДК розроблені в припущенні, що на організм людини впливає тільки одна забруднююча речовина.

Цікаво про важливе

Забруднення повітря викидами відпрацьованих газів двигунів. За хімічним складом і властивостям, а також характеру дії на організм людини компоненти відпрацьованих газів об'єднують у такі групи.

Перша група. Нетоксичні речовини: азот, кисень, водень, водяна пара, вуглекислий газ й інші природні компоненти атмосферного повітря. Заслуговує на увагу обсяг вуглекислого газу через його роль у «парниковому ефекті».

Друга група. Оксид вуглецю, або чадний газ – продукт неповного згоряння нафтових видів палива, легший за повітря й не має кольору та запаху. Має виражену отруйну дію, що обумовлюється його здатністю вступати в реакцію з гемоглобіном крові

Третя група. Оксиди азоту, переважно окис і двоокис азоту, гази, що утворюються в камері згоряння. Окис азоту – безбарвний газ, легко окислюється киснем повітря й утворює двоокис азоту. За звичних атмосферних умов окис азоту повністю перетворюється на двоокис азоту – газ бурого кольору з характерним запахом, важчий за повітря, а отже накопичується у поглибленнях, канавах, чим становить велику небезпеку при технічному обслуговуванні транспортних засобів.

Четверта група. Вуглеводні, сполуки типу C_xH_y . У відпрацьованих газах містяться вуглеводні різних гомологічних рядів: парафінові (алкадани), нафтонові (циклани) і ароматичні (бензоліві), всього близько 160 компонентів. Вони утворюються в результаті неповного згоряння палива у двигуні й стають однією з причин білого або блакитного диму.

П'ята група. Альдегіди – органічні сполуки, що містять альдегідну групу COH . У відпрацьованих газах присутні, в основному, формальдегід, акролеїн і оцтовий альдегід.

Шоста група. Сажа й інші дисперсні частинки (продукти зносу двигунів, аерозолі, масла, нагар і ін.). Сажа – частинки твердого вуглецю чорного кольору, що утворюються при неповному згоранні й термічному розкладанні вуглеводнів палива.

Сьома група. Сірчані сполуки – сірчистий ангідрид, сірководень, що з'являються в складі відпрацьованих газів двигунів, за умови використання палива з підвищеним вмістом сірки.

Восьма група. Свинець та його сполуки. Містяться у відпрацьованих газах карбюраторних двигунів тільки при використанні етилованого бензину, що має у своєму складі присадку, яка підвищує октанове число. Воно визначає здатність двигуна працювати без детонації. Детонаційне згорання робочої суміші у 100 разів швидше нормального атмосферному повітрі поблизу навчального закладу протягом доби..

Обладнання: зошит, ручка, калькулятор.

Об'єкт дослідження: Стан повітря поблизу навчального закладу.

Хід лабораторної роботи.

1. Визначте відстань від навчального закладу до дороги (автостради).
2. Проведіть підрахунок кількості автомобілів на шляхах протягом 4-х періодів найінтенсивнішого руху з:
7 до 11, 11 до 15, 15 до 19, 19 до 23 год.
3. Інтенсивність дорожнього руху є різною як протягом доби, так і у різні дні тижня. Отже необхідно реєструвати інтенсивність автомобільного потоку 4 рази на день протягом трьох днів тижня, один з них – вихідний..
Результати спостережень треба внести у таблицю 12.3. **Інтенсивність руху автомобільного потоку за 1 день № п/п Період руху години).**

Вантажівки, Автобуси, Легко- вика. Середня кількість за період. Легкої вантажності, Середньої вантажності, Важкої вантажності 5
Середня кількість за добу. За результатами спостережень побудуйте графік інтенсивності руху, враховуючи категорії двигунів: карбюраторний, дизельний, автобус «І 0 20 40 60 80 кількість автомобілів, *ит періоди руху* автомобілі з карбюраторним двигуном, з дизельним двигуном, автобуси "Ікарус"

Рис. 8. Кількість автомобілів у різні періоди руху (години доби) 4.
Розрахуйте, скільки приблизно палива було витрачено за кожний період дослідження руху автомобілів й скільки вуглекислого газу при цьому надійшло в атмосферу. На 100 км автомобіль у місті в середньому витрачає 10 л пального. Середня швидкість автотранспорту у місті становить приблизно 40 км/год. При згорянні 1 м³ бензину виділяється 1,5 м³ вуглекислого газу.

5. На основі теоретичних даних обчисліть масу CO₂, NO та NO₂, які потрапляють в атмосферу мікрорайону навчального закладу.
6. Виведіть узагальнений показник забрудненості атмосфери вихлопними газами біля навчального закладу.

Одержані дані внести у зведену таблицю 12..

Таблиця 12.

Рівень забруднення атмосфери біля навчального закладу № п/п. Якісний склад транспорту Середня кількість одиниць транспорту. Кі лькість витрачен ого пального. Кількість газів, що надійшли в атмосферу . Рівень забруднення. CO , 2 NO NO₂., 1 Легкої вантаж ності .2 Середньої вантаж ності .3 Важкої вантаж ності. 4 Автобуси. 5 Легковики
Узагальнений рівень забруднення*

* Примітка: Рівень забрудненості оцінюється за 3-х бальною шкалою: низький, середній, високий.

Рекомендована література

Основна:

1. Білявський, Г.О. Основи екології: підручник. Київ: Либідь, 2008. 408 с.
2. Білявський, Г.О. Основи екології: теорія та практика: навч. посібник Київ: Лібра, 2004. 368 с.
3. Лук'янова Л.Б. Основи екології, методика екологізації фахових дисциплін: Навчально-методичний посібник. Київ: ТОВ «ДСК – Центр». 2010. 200 с.
4. Лук'янова Л.Б. Лабораторний практикум з біоекології: Навчально-методичний посібник. – Вид. 2ге змінене і доповнене. – Київ : ТОВ «ДСК – Центр». 2016. 143 с.
5. Лукаш О.В. Польова практика з фізіології та екології рослин : Київ: Фітосоціоцентр, 2001. – 128 с.
6. Маковський А.М. Глобальні проблеми сучасності: Навчальний посібник. Чернівці: Рута, 2005. 83 с.
7. Кононенко, В.Г. Основы экологии : учеб. пособие. Харків: ИВМО ХК, 2011. –339 с.
8. Корсак, К.В. Основи екології: навч. посібник. Київ: МАУП, 2004 296 с.
9. Кучерявий, В.П. Екологія: Львів: Світ, 2006. 500 с.
10. Салов, В.О. Нормативно-методичне забезпечення навчального процесу . Дніпропетровськ.: Національний гірничий університет, 2005. 138 с.
11. Руденко, С.С. Загальна екологія : практич. курс. Чернівці: Рута, 2003. 320 с .

Додаткова:

1. Андрейцев, В.І. Екологія і закон: Екологічне законодавство України, Київ: Юрінком інтер, 1998. – 158 с. 2. Апостолук, С.О. Промислова екологія: навч. посіб. Київ: Знання, 2005. 474 с.
3. Голубкина, Н.А. Лабораторный практикум по экологии: Москва: Форум–ИНФР, 2009. 56 с
4. Джигирей, В.С. Екологія та охорона навколишнього природного середовища : навч. посібник. . Київ: Знання, 2002. 203 с.
5. Мусієнко, М.М. Екологія: Тлумачний словник . Київ: Либідь, 2004. 276 с

Інформаційні ресурси

1. <http://www.nbuv.gov.ua/> – Національна бібліотека ім. В.І. Вернадського
2. <http://e-heritage.ru/> – електронна бібліотека
3. <http://zakon.rada.gov.ua/> – Законодавство України
4. <http://www.kmu.gov.ua/control/> – Урядовий портал
5. <http://www.gumer.info/> – Библиотека – Гумер
6. <http://idschool225.narod.ru/metod.htm> – Научные методы исследований